

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 2 listopada 2004 r.

upoważniająca Austrię do zastosowania środka ustanawiającego odstępstwo od art. 21 Szóstej Dyrektywy 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych

(2004/758/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Szóstą Dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾, w szczególności jej art. 27 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) We wniosku skierowanym do Komisji i zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny Komisji w dniu 3 marca 2004 r. rząd austriacki poprosił o upoważnienie do wdrożenia trzech środków stanowiących odstępstwo od art. 21 ust. 1 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG.
- (2) Celem odstępstwa wnioskowanego przez Austrię jest zobowiązanie odbiorcy do zapłaty należnego podatku VAT w trzech określonych przypadkach: po pierwsze – w przypadku dostawy towarów stanowiących zabezpieczenie jednego płatnika VAT na rzecz innego płatnika w ramach realizacji tego zabezpieczenia, po drugie – w przypadku dostawy towarów następującej po cesji zastrzeżenia własności na cesjonariusza i wykonaniu tego prawa przez cesjonariusza, oraz po trzecie – w przypadku dostawy nieruchomości w ramach procedury obowiązkowej sprzedaży innemu płatnikowi. Wnioskowane środki należy uznać za środki mające na celu zapobieganie określonym rodzajom uchylania się od obowiązków podatkowych w wyżej wymienionych sektorach.
- (3) W przypadkach kiedy dostarczane towary stanowią zabezpieczenie jednego płatnika VAT na rzecz beneficjenta zabezpieczenia w wykonaniu zabezpieczenia,

zwykle odzwierciedla to sytuację, w której dostarczający gwarant posiada ograniczoną zdolność do spłaty swojego długu, łącznie z długami podatkowymi. W sytuacji kiedy przyjmujący zabezpieczenie wykonuje swoje prawa i dokonuje sprzedaży zabezpieczenia na rzecz strony trzeciej, sprzedaż ta również generuje dostawę od gwaranta do przyjmującego zabezpieczenie. W przypadku tego typu scenariuszy w wielu sytuacjach odnotowano straty podatku VAT, ponieważ przyjmującemu zabezpieczenie nie można było odmówić prawa do odliczenia podatku naliczonego, a dostarczającego gwaranta nie można było obciążyć odpowiedzialnością w związku z jego niewypłacalnością bądź zniknięciem. Rozmiar problemów, przed jakimi stoi administracja austriacka wymaga zastosowania środków prawnych. Podobne odstępstwo zostało już przyznane Niemcom decyzją 2002/439/WE⁽²⁾.

- (4) W przypadkach kiedy kupujący towary posiada ograniczoną zdolność spłacenia swojego długu z tytułu zakupu, dostawca towarów dokona zastrzeżenia prawa własności i może dokonać cesji prawa do wykonania tego zastrzeżenia oraz roszczenia ceny zakupu na stronę trzecią, będącą zwykle bankiem, w formie zabezpieczenia pożyczki udzielonej kupującemu przez bank. W przypadku gdy kupujący towary zaprzestanie spłaty swojego zadłużenia z tytułu pożyczki, bank wykona swoje prawa własności; wiąże się to z dostawą towarów od pierwotnego kupującego do banku. W takim przypadku bank nie płaci zwykle na rzecz pierwotnego kupującego podatku obrotowego należnego z tytułu dostawy na jego rzecz, wykorzystując ten podatek do rozliczenia zadłużenia pierwotnego kupującego z tytułu pożyczki, wskutek czego austriackie władze fiskalne nie mogą odzyskać podatku VAT, ponieważ pierwotni kupujący są zwykle niewypłacalni lub znikają, zanim administracja podatkowa jest w stanie zidentyfikować ich i odzyskać VAT. W związku z tym scenariusz ten jest podobny do opisanej powyżej realizacji zabezpieczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/66/WE (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 35).

⁽²⁾ Dz.U. L 151 z 11.6.2002, str. 12.

- (5) Straty VAT występowały również w przypadkach opodatkowanej dostawy nieruchomości sprzedawanych w ramach sprzedaży przymusowych innej osobie. Szczególnie ma to miejsce w przypadkach, kiedy dostawca optował na rzecz odpowiedzialności podatkowej pomimo tego, iż w momencie dostawy nie znajdował się w sytuacji finansowej pozwalającej na zapłacenie urzędowi skarbowemu podatku, który został zafakturowany na kupującego. Kupujący mógł zwykle skorzystać z prawa do odliczenia podatku naliczonego i dostawca nie płacił żadnego podatku VAT władzom skarbowym. Rozmiar problemu, przed jakim stoi administracja austriacka, wymaga zastosowania środków prawnych. Nieruchomości stanowią towar wysokiej wartości; w związku z tym również kwota podlegająca opodatkowaniu oraz straty w zakresie podatku VAT – nawet w przypadku pojedynczej transakcji – są szczególnie wysokie. Wartość nieruchomości zawiera zwykle ukryty VAT, w związku z tym utrzymanie tej opcji jest konieczne w celu zachowania neutralności systemu VAT. Na tym tle wydaje się, że przewidywana odpowiedzialność odbiorcy za VAT jest w rzeczywistości najbardziej odpowiednim rozwiązaniem w szczególnych okolicznościach i w obliczu szczególnie wysokiego poziomu ryzyka. Odstępstwo będące przedmiotem wniosku pozwala uniknąć straty podatku VAT, ponieważ nie wiąże się z płatnością podatku VAT przez władze podatkowe na rzecz jednego z zaangażowanych podmiotów gospodarczych. Rozwiązanie pozwala również na uniknięcie podwójnej odpowiedzialności podatkowej dostawcy i odbiorcy, co wiązałoby się z wyższym ryzykiem ekonomicznym po stronie odbiorcy, oraz na uniknięcie uciążliwych procedur zwrotu po stronie władz podatkowych, które mogłyby zwracać się do odbiorcy jedynie wtedy, gdy zwrot od dostawcy okaże się niemożliwy. Unika ono odpowiedzialności fiskalnej strony trzeciej, którą jest na przykład notariusz, powodującej zwykle wyższe opłaty po stronie dostawcy i odbiorcy. Podobne odstępstwa zostały już przyznane Niemcom decyzjami 2002/439/WE oraz 2004/290/WE⁽¹⁾.
- (6) Omawiane odstępstwo pozostaje bez wpływu na kwotę podatku VAT należnego na etapie konsumpcji finalnej i

nie wywiera negatywnego wpływu na zasoby własne Wspólnot z tytułu podatku od wartości dodanej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 21 ust. 2 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG, zmienionego artykułem 28 lit. g) tej dyrektywy, Republikę Austrii upoważnia się niniejszym do wskazania odbiorcy dostaw towarów, o którym mowa w art. 2 niniejszej decyzji, jako osoby zobowiązanej do zapłaty podatku VAT.

Artykuł 2

Odbiorca dostawy może zostać wskazany jako osoba zobowiązana do zapłaty podatku VAT w następujących przypadkach:

- 1) dostawa towarów stanowiących zabezpieczenie jednego płatnika na rzecz drugiego płatnika dokonana w ramach wykonania tego zabezpieczenia;
- 2) dostawa towarów następująca po cesji zastrzeżenia własności na cesjonariusza i wykonaniu tego prawa przez cesjonariusza;
- 3) dostawa nieruchomości sprzedawanej w procedurze obowiązkowej sprzedaży innemu płatnikowi VAT w ramach sądowej likwidacji przedsiębiorstwa będącego właścicielem sprzedawanej nieruchomości, w przypadku jeśli dostawca skorzystał z prawa opodatkowania dostawy.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wygasa w dniu 31 grudnia 2008 r.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Austrii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 listopada 2004 r.

W imieniu Rady

B. R. BOT

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 31.3.2004, str. 59.